

Jesaja 53:5b-6

“De straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem en door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een ieder naar Zijn weg; doch de HEERE heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.”

Genezing van zondaren 1 hoe dat kan 2 hoe dat gebeurt

Gemeente,

Dat verwacht je niet. Als u allebei een routebeschrijving hebt gekregen naar Groningen. En u zit in de auto en u rijdt bij de rotonde naar rechts en dan links de snelweg op richting Utrecht. Maar uw broer of zus die rijdt onder het viaduct door en gaat linksaf de snelweg op richting Gouda-Rotterdam. Die neemt zijn eigen weg. En dat u dan op een parkeerplaats bij Utrecht uw broer of zus toch weer ziet. Dan zeg je: hé? Toch hier gekomen? Dat had ik niet verwacht, want je ging eerst helemaal en precies de verkeerde kant op. Hoe ben je hier gekomen dan?

Zo hebben we elkaar wel aan mogen kijken vanmorgen aan de tafel. Aan de tafel waar de goede Herder Zijn schapen verzamelde. Want de goede Herder wil het teken en zegel geven van Zijn offer en van Zijn zorg. Maar we hebben elkaar wel aan kunnen kijken vanmorgen: jij ook hier? En ook: ik ook hier aan de tafel op weg naar Jeruzalem? Hoe kan dat, want dat was niet te verwachten. We gingen toch precies de andere kant op? Wij keerden ons een ieder naar zijn eigen weg zegt onze tekst. We kozen van nature allemaal de weg van zelfhandhaving, de weg naar het verderf. Die zijn we vastberaden ingeslagen. En als iemand er wat van zei dan schudden we dat van ons af, niet zeuren, laat me. En als God er wat van zei, dan deden we onze oren dicht en ons hart vooral. We gingen onze eigen weg, naar het verderf. En dan toch aan Zijn tafel? Dan nu toch op weg naar Sion? Hoe kan dat? Hoe is dat gekomen? Wat een wonder!

Kijk, gemeente, dat is de beleving van een avondmaalganger. Van de bruid op weg naar Jeruzalem. Hoe is het mogelijk, ik zocht het niet, ik wilde het niet, ik koos mijn eigen weg, ik liep naar het verderf. En nu toch.....toch op weg naar Jeruzalem. Nu toch aan Zijn tafel, onderweg naar het hemelse Jeruzalem. Wat een wonder, hoe is het mogelijk? Hoe ben ik er gekomen? Hoe bent u er gekomen?

Als u deze vraag niet kent als avondmaalganger, dan maak ik me zorgen over u. Dan moeten we elkaar eerlijk en ernstig aanspreken: wat is dat voor een geloof waarmee u, waarmee jij aanging? Een geloof dat het zo gewoon vind en erbij vindt horen. Een geloof zo zonder verwondering. Is het een waar geloof dat heel diep ingezonken is? Of is

het een schijngeloof dat zichzelf alles heeft aangepraat? En is misschien die man of vrouw die tobberend en worstelend toch in de bank bleef zitten omdat het wonder te groot was dichterbij het koninkrijk dan u die meent er natuurlijk bij te horen? Vragen, vragen, om eerlijk neer te leggen voor Gods Aangezicht.

Want waar geloof in gezonde gestalte dat herkent het wel. Hoe is het mogelijk? Ik, die mijn eigen weg ging, nu toch op weg naar Sion, nu toch aan Zijn tafel? Hoe kan dat?

1 hoe dat kan

Nu daarop geeft onze tekst antwoord. Hoe dat kan? Slot van vers 5 zegt: door Zijn striemen is ons genezing geworden. Die genezing van onze dwaalweg, van onze natuur die zelfgekozen wegen wil gaan, die hebben we te danken aan Zijn striemen. Aan de striemen van de Heere Jezus, de Knecht des HEEREN, de goede Herder.

Striemen. Dat klinkt fel en dat is het ook. Je kunt iemand striemen met je woorden. Afranselen en uitvaren tegen iemand en striemen met je verwijten of je spot. Dat is gebeurd bij de Heere Jezus. Beschuldigd, bespot. Gestriemd met woorden. Maar ook met echte striemen van de gesel. Zijn rug is gezeseld. Met een gesel, een touw, met stukjes lood of metaal eraan. Niet 40 keer, zoals de Joden deden. Maar totdat de soldaten moe waren en er geen lol meer in hadden. En Zijn rug opengestriemd was en de stukken vlees en vel eraan hingen, roodgekleurd van Zijn bloed.

Nou kun je zeggen: dat is meer gebeurd. Dat is marteling die vaker voorkomt. Afschuwelijke marteling van de ene mens door de andere. Maar hier is er meer en dieper aan de orde: het zijn de striemen van Zijn Vader. De striemen van de toorn van God. Die Zijn ongenoegen en haat tegen de zonde liet neerdalen. Zijn straf liet neerdalen om Zijn ziel te striemen met Zijn wraak over de zonde.

We zagen het voor ons vanmorgen: het gebroken brood is Zijn lichaam. Gestriemd met woorden, slagen en Gods toorn. De vergoten wijn is Zijn bloed, uit de striemen van al die woorden, slagen en Gods toorn. Jezus' striemen zijn de straf van God. De straf van ons. De straf die wij verdiend hebben. De straf als uiting van de toorn van God. Voor Hem de straf, voor ons de vrede. Voor Hem de toorn, voor ons de liefde. Voor Hem de positie van zondaar, schuldige. Voor ons de positie van kind en erfgenaam.

Toen ik brood en beker in handen had vanmorgen betekende en verzegelde Hij dat: Ik de straf, u de vrede. Ik de striemen, U de gunst. Ik de toorn, u de zegen. Wat heeft Hij mij liefgehad. Ontzaglijk, eeuwig, onnoemelijk liefgehad.

Wie denkt niet met huivering aan degenen die aan Hem voorbijgaan. Die Hem niet nodig hebben. En die eens zelf die striemen zullen moeten dragen. Eens zelf in eigen persoon gestriemd zullen worden door spot van de duivel, slagen van pijn, striemen van Gods toorn. O, als dat jou toch geldt, als dat u nog geldt. Als het niet anders is en kan, vlucht dan alstublieft tot Jezus uit angst voor de hel, om niet eeuwig gestraft te worden. Roep daarom dan: wat moet ik doen om zalig te worden? Gered te worden van deze toekomstige toorn.....

De goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen. Laat Zich striemen en draagt de straf die ons de vrede aanbrengt. Je zou kunnen zeggen: dat was het hek. De woestijn waarin schapen dwalen, waarin mensen die hun eigen weg hebben gekozen zwerven, die is omringd door bergen en heeft één opening. En voor die opening is het hek van die straf. Van de toorn van God. Die zich uit in die striemen naar lichaam en ziel. De enige manier om dwalende schapen te kunnen zoeken is: door dat hek gaan. Door die toorn van God heengaan, onder die straf doorgaan. Dat heeft Jezus gedaan. En Hij is de woestijn ingekomen en heeft mij gezocht. Gezocht met bebloede rug, geschonden gezicht, en doorboorde handen. En Hij heeft gezocht totdat Hij mij vond. En Hij heeft mijn ogen geopend. Mijn hart ontsloten, mijn wil vernieuwd. Hij heeft Zijn liefde mij geopenbaard. En Hij heeft mijn hart ingewonnen voor Hem. Hij heeft mij bekeerd. Gerichtheid gegeven naar Hem toe. Zoals I Petrus 1 zegt: gij waart als dwalende schapen, maar thans zijt gij bekeerd. Door Hem!

Hoe het komt dat ik op weg naar Sion ben? Hoe het komt dat ik vanmorgen aan de tafel was? Ik, die mijn eigen wegen koos en ging? Omdat Hij gekomen is, de straf droeg, de striemen op Hem liet neerkomen en mij zocht totdat Hij mij vond en mij bekeerde om om te keren op mij weg. Ja, zo is het gekomen. Door de Herder, Die Zichzelf gaf, en Die mij zocht totdat Hij mij vond. Zo ben ik aan de tafel gekomen.

En: zo brengt Hij er steeds weer. En steeds meerderen. Verloren schapen. Die nooit, nooit zelf de weg vinden of kunnen gaan, die nooit, nooit dat hek kunnen ontgrendelen en Gods toorn kunnen dragen. Vraag maar of Hij u zoekt! Zoek Uw knecht schoon hij Uw wetten schond, ja zelfs, zoek Uw vijand, die U alleen maar heeft tegengestaan. Zoek mij, zoek mij, Heere Jezus. En zie, dan heeft Hij u al gevonden.

Maar: hoe gaat dat nou precies? Wat gebeurt er als die Herder een schaap vindt? Hoe word je nu bekeerd? We leggen het vergrootglas eens op dat stukje. We zoomen in op dat moment als de Herder een verloren schaap vindt. Wat gebeurt er dan, wat verandert er dan?

2 hoe gebeurt dat?

Dan kijken we eerst nog eens naar de omschrijving van onze tekst. Wij dwaalden allen als schapen. Hoe gaat dat? Waarom doet een

schaap dat? Nou, zo'n schaap loopt rond in een steppe achtig gebied. En het ziet daar wat groen gras, dat lijkt wel lekker. Het loopt daarnaar toe. Het ziet daar wat glinsteren, water. Het loopt daarnaar toe. Het ziet daar een beetje schaduw, heerlijk, het loopt daarnaar toe om even te gaan liggen. Het ziet daar een ander schaap, het rent even daarheen. Zo dwaalt dat schaap maar rond. Van het één naar het ander, net waar er iets is wat trekt en lekker lijkt. Met als gevolg dat het zomaar in de buurt van een ravijn komt waarin het vallen kan, of bij een struik waarin het vast kan haken, of bij een roofdier die het kan verscheuren.

Zo dwalen wij. Dat gaat vanzelf. Je hoort hier iets wat leuk is en je gaat dat doen. Je ziet daar wat wat wel plezierig lijkt en je gaat daarheen. Je leest daar iets wat je boeit en je gaat daarheen. Je ziet daar een paar anderen naar toe gaan en je wil daar ook eens bij horen. Zo van het één naar het ander in je gedachten, in je daden, in je leven. Dat gaat vanzelf. Wegdwalen van God. Daar hoef je helemaal geen moeite voor te doen, dat gaat vanuit je eigen natuur automatisch. En zo dwaal ik. Nietsvermoedend. In de richting van een ravijn van zonde om in te vallen en te blijven liggen, in de richting van struiken van gewoonte of verslaving om in vast te blijven, in de richting van het roofdier van de duivel, om me mee te sleuren en nooit meer los te laten. Als een knikker die je van een heuvel af laat rollen: die zoekt de makkelijkste weg, om elk hobbeltje en verhoginkje heen zoekt die knikker de weg omlaag. Zo leef ik nou van nature. Om alle strijd en beproeving heen liefst, de makkelijkste weg door het leven. Dat gaat vanzelf. Ik hoef mijn best niet te doen om God niet te zoeken. Zo ben ik. Schuld maken, straf opzamelen, doe ik vanzelf.

En nou die tekst. Door Zijn striemen is ons genezing geworden. Genezing van die dwaalziekte. Door Zijn striemen. Doordat Hij gestriemd is ben ik genezen. Laten we daar eens over nadenken. Dan snap je daar toch niks van? Dat is volstrekt absurd? Doordat Hij gestriemd is, ben ik genezen.

Dus: je ziet het beeld voor je. Jij bent ziek. Maar de dokter in het ziekenhuis gaat een ander behandelen. Zou ik daar beter van worden als ze een ander gaan behandelen? Dat is toch absurd?

En die ander die ze dan gaan behandelen in het ziekenhuis die geven ze geen medicijnen, maar klappen, maar striemen. Zou ik beter worden doordat ze een ander pijn gaan doen? Dat is toch absurd? Door een ander pijn te doen, maken ze mij toch niet beter?!

Maar in Gods Koninkrijk werkt het zo! Hij, Jezus wordt gestriemd en daardoor word ik genezen. Als ik dat zie. Dat Jezus Zich laat striemen. Striemen met woorden en spot. Striemen met geselslagen en metaal. Striemen met slagen van God en Zijn toorn. Zijn vlees puilt uit Zijn rug, Zijn ziel kermt van angst der hel. Als ik dat zie, als Hij Zich zo laat zien

aan mij. Dat mijn zonden dat deden. Dat het is om mijn zonden. Die zijn de oorzaak, die zijn de boosdoener. Mijn zonden deden Hem dat aan. En dat deed Hij. Daarvoor stelde Hij Zich beschikbaar. Daarvoor wilde Hij Zich geven. En zo geneest Hij mij. Zo krijgt die dwaalzieke natuur de doodsteek. Ik ga dat haten van mezelf. Zo krijgt mijn ziel nieuwe gezindheden en nieuwe verlangens. Ik ga Hem liefhebben en Hem beminnen en verlangen naar Zijn stem en Zijn nabijheid. Dwaalzucht wordt volgzaamheid. In plaats van dwalen word volgen de lust van mijn hart. Hem volgen. De Herder volgen. Want Zijn schapen kennen Zijn stem en volgen Hem.

Zo gaat dat nou, bekering. Eens en telkens weer. Telkens weer, vergeet dat niet. We preken niet alleen voor de beginnelingen, maar rook voor de gevorderden vanavond. Zo gaat dat nou: bekering. Hij laat Zich zien als de Gestriemde door mijn zonden en door Zijn liefde en dat vernieuwt mijn hart. Dat geeft wederliefde en afkeer van mijn dwaalzucht.

Zonder deze ontmoeting, zonder dit, kun je vechten tegen je zonde wat je wilt en kunt, maar het is allemaal niks. Het geeft hooguit een opgepoetst leven aan de buitenkant en maakt je een farizeer. Zonder deze ontmoetingen met Hem, is je strijd tegen de zonde tot mislukken gedoemd. En ben je nog in gevaar. Van vallen, van verslaving, van de duivel die je meesleurt.

Maar hoe vast je ook zit in je zonde, al is het een letterlijke verslaving, hoe onmogelijk het ook is voor je om je op God te richten, hoe hard je ook bent. Eén ontmoeting met deze Heiland en het is gebeurd. Het kan ook voor u, ook voor jou. Eén blik op Zijn striemen geneest je. Brengt de genezing op gang. Zie, zie op Hem. Door Zijn striemen is ons genezing geworden.

Genezing die dus inhoudt dat dwalen volgen wordt. Dwaalzucht wordt volgzaamheid. We zagen: dwalen is de makkelijkste weg zoeken, de minste weerstand, dan hier, dan hier net wat je lijkt en wat je trekt. Dwalen wordt volgen. Volgen van de Herder. Achter Hem aan. In het spoor van de geboden. De zondagavonden hopen we er met de catechismuslangs te gaan. Tegen je vlees in. Niet begeren, niet hebzuchtig zijn, niet driftig worden, niet eerzuchtig zijn, niet erotiek zoeken. Nederig zijn, zachtmoedig, dankbaar, je boze lusten kruisigen. Dat is niet de makkelijkste weg, Hem volgen.

Hem volgen, dat is lijden om Zijns Naams wil. Als het belijden van Hem wat kost, dan neem ik kruis op me. Al kost me dat mijn plek in de groep, mijn kans op promotie, mijn kans op een baan of een order, mijn kans op een rustig leven, al kost me dat mijn vrijheid, mijn gemak, mijn bezit, mijn huwelijk, mijn leven. Hem volgen. Dat is niet de makkelijkste weg. Hem volgen.

Hem volgen, dat is alle tuchtiging en kastijding en beproeving dragen met een stil en onderworpen gemoed. Niet murmurerend, niet opstandig, niet moedeloos, niet neerslachtig, niet twijfelmoedig of wanhopig, maar stil en vertrouwend volgen. Dat is niet de makkelijkste weg. Hem volgen.

Dat is het: door Zijn striemen is ons genezing geworden. Kent u dat? Alle ware avondmaalgangers kunnen hier 'ja' op zeggen. Moeten hier 'ja' op kunnen zeggen. Dat je dit leven kent van bekering. Hem volgen. Met vallen en opstaan, weer opgericht worden. Met wegzwerfen en weer teruggebracht worden. Waarbij Hij verzegelt aan Zijn tafel: Ik voed u. Ik spijzig en laaf u. Het leven van bekering zal nooit opdrogen, zal nooit bezwijken, Ik houd het in stand bij u. Wis en zeker. Dat beteken en verzegel Ik in brood en wijn.

En hoe gaat dat nu? Hoe leer je volgen? Dat blijft altijd hetzelfde. Doordat Hij je Zijn striemen laat zien. Doordat je ziet Zijn striemen. Doordat je mediteert over Zijn striemen. Mediteren, dat is wat anders dan lezen, maar is er gevolg van. Mediteren is nadenken over wat je hebt gelezen. Nadenken over kernpunten van het christelijk geloof. Nadenken over de striemen van Jezus. Je legt je Bijbeltje voor je en zorgt dat het stil is, dat niets je af kunt leiden. En je probeert één minuut, of twee of vijf over die striemen na te denken. Hoe zwaar die waren. Misschien lees je even Mattheus 26 waar die geseling instaat. Hoe diep, hoe erg dat was. En dat dat was door mijn zonden. Elke zonde van mij is een striem op Zijn rug, in Zijn ziel. Je denkt daarover na en probeert je zonden te herinneren. Dat Hij dat deed voor mij, uit liefde. Dat Hij Zich niet onttrok, maar daar ging staan en wilde staan waar die striemen zouden neerkomen. Hij voor mij. Stil denk je na over Zijn striemen. Hoever is dat vandaan van een geloof dat zegt: Natuurlijk is Jezus voor mij gestorven, natuurlijk geloof ik dat wel. Hoever is dat geloof verwijderd van een gezond en levend geloof dat mediteert over Jezus' striemen. Dat geneest. Dat geeft genezende kracht. Dat scherpt in de haat tegen je zonde. Dat stuwt tot liefde en verlangen om te volgen in plaats van te dwalen. Dat geeft kracht. Hoe kun je dan nog licht en makkelijk over de zonde doen? Hoe kun je dan nog slordig en oppervlakkig zijn in je levenswandel?

Zo gaan de schapen voort. Na de avondmaalstafel. Door Zijn striemen genezing gevonden en door de overdenking van Zijn striemen nieuwe kracht ontvangen. Zo gaan de schapen voort. Totdat de schapen aangekomen. Van dwaalzucht verlost voorgoed en voor eeuwig om altijd bij de Herder te zijn. Aankomen daar waar het Lam hen weiden zal naar de levende fonteinen der wateren. En alle tranen van de ogen af zal wissen.

Amen